

Geoffrey Brown

Abstrakt:

V roce 1919 se Rusíni z Podkarpatské Rusi a Rusínští imigranti žijící ve Spojených státech rozhodli, že vstup – připojení se do nově vzniklé Československé republiky jim nabízí nejlepší možné podmínky pro stabilní budoucnost. Souhlasili se spojením pod podmínkou, že Rusínům bude poskytnutá co nejširší míra politické autonomie; a tahle autonomie byla pak garantovaná „Saint Germain-skou smlouvou“ podepsanou v září 1919. Když už bylo území Podkarpatské Rusi připojeno k Československu, vláda v Praze rozhodla, že Rusíni nejsou schopni plnit vládnoucí povinnosti na jejich vlastním území, jelikož na konci 1. Světové války patřili k nejchudobnějším a nejméně kulturně rozvinutým národům Rakousko - Uherska. Rusínští lídři, zejména první guvernér Gregory Zhatkovich marně protestoval proti odmítnutí Československé vlády udělit Rusínům jejich zákonné právo na politickou autonomii. Před válkou neměla česká veřejnost prakticky žádnou znalost o Rusínech nebo o jejich území – Podkarpatské Rusi. V průběhu prvních tří let od vzniku Československého státu, zveřejnila česká média řadu novinových článků, které zdůrazňovali nebo zveličovali primitivní povahu Rusínů, prezentujíc je jako zpátečnický Slovanský národ který čeká, až je Češi povedou. Často byli tyhle články psané v nevědomosti, kvůli nedostatku informací o území; ale ostatní byly psány s dramatickým talentem inspirovat zájem čitatele o tuhle tajemnou oblast ve východní části republiky. Vzhledem k tomu, že česká veřejnost neměla žádné předcházející znalosti o Rusínech, tyhle první novinové články zformovali základy české veřejné mínky o Rusínech a Podkarpatské Rusi. Tahle práce hodnotí důsledky, které měli české noviny (většina z nich působí jako mluvčí určité československé politické strany) na pomoc při vytváření veřejného souhlasu pro vládu v Praze, aby odmítla Rusi její slíbenou autonomii a začala Čechami řízenou zprávu území.